

Győri László

A rossz hit

Megint egy öngyilkos.
A járdán összetörve.
S a háború mit hoz?
Hogy pusztít a gyilkos.
Ott élni akarnak,
itt meghalni akart csak
újra egy ember. Mi adta
a vágyat? Volt oka, súlyos?
Van-e jogunk ítélethozatalra?

Ágyuk, rakéták dörögnek,
amikor – hittük pillanatra –
úgy látszik, rosszul,
hogy már soha többet,
hogy Európa nem süllyed újra
háborúba.

Nem volt elég a pusztulás
a Földön
százezer számra? A járvány,
amit nem hittünk, hogy eljön,
mégis jött – azt is rosszul hittük.
Hát rosszul hiszünk mindent?
És a kettő együtt?
Dögvész, ragály és háború?

És ez is, ez a látvány?
Egy öngyilkos halála a járdán.
Vérben és összetörve.
Értelmetlen és kitervelt halál,
és mindez egy napon!

Ő csak egyet ölt, magát,
ha ugyan vigasz.

Jeltelen halottak

Hol van a sírja? Hol van eltemetve?
Hol süvített a hóvihar fölötte?
Idegen földön, idegen hazában
nyugszik (nem nyugszik) tömegágyban,
tömegsírban a többiekkel együtt?
A korhadó holtakat lassan elfeledjük.
Vagy mégsem? Addig, amíg él itt hagyott, árva
gyermek. Az a fiú úgy megy a halálba,
hogy halálának utolsó pillanatáig
sóvárog utána. Hol az én apám? Csak még arra vágynak,
tudja, hol halt meg, hol van eltemetve,
elmenne a sírhoz, még kúszva is elmenne.
Rögeszmésen vágynak, hogy tudja, merre, hol van?
Csak azt az egyet tudja, hol tették le holtan.
Nem tudja meg soha, a halott katonákat
sebtében ásták el, aztán odébb álltak,
a háború nem állt meg, menniük kellett,
ha élni akartak, amíg el nem estek.
Elestek ők is, őket is földbe tették,
akik még éltek, a bajtárs még ismerős testét.
De hol tették a földbe sietősen?
Milyen falu szélén, milyen temetőben,
ha temető, de csak egyszerű nyughely
jeltelenül vagy összeábdált sietős kereszttel.
Regnap még tudták, hogyan hívták őket,
holnap elfelejtik, neveik elszűrődnek
bennük, a mélybe itatódnak,
mennek tovább, neki a fagynak, a hónak,
szétszórva, reménytelenül az elhagyott hazába
érni el, ha van visszaút, ha még nem hiába.